

[Glistrup]

Danmark. At vi så sagde, at der måtte i hvert fald være en frist på 2 dage, hvor man rundt omkring i Danmark kunne sætte sig ind i lovforslagenes indhold for derefter at komme med sine argumenter til folketingsudvalget, som holdt møde fra fredag til lørdag, er at efterleve demokratiets spilleregler, ikke at misbruge dem.

Ninn-Hansen (KF):

Med formandens forud givne tilladelse vil jeg gerne vende tilbage til lovforslagene, som vi altså også behandler her i dag, og jeg skal gøre nogle bemærkninger til finansministeren.

Finansministeren gentog spørgsmålet: hvorfor skal de offentligt ansatte have en niveausænkning? Men finansministeren besvarede det ikke. Finansministeren gjorde mange bemærkninger om beregningerne, men kom ikke ind på det helt afgørende dokument, vi har fået i denne sag. Det er spørgsmål nr. 44, som arbejdsministeriet har besvaret. Det lød:

»Regeringens skøn ønskes over den samlede procentuelle lønstigning i 1979 og 1980 i specificeret form.«

I 1979, siger arbejdsministeriet, bliver den procentvise stigning på 8,5 pct., i 1980 bliver den på 8,6. Vi har hørt andre tal fra det økonomiske sekretariat. Jeg ved ikke, om finansministeriet har et tredje tal. Nu vil vi gerne have dem alle, inden vi er færdige.

Men det, der har interesse i forbindelse med spørgsmålet niveausænkning, er slutningen af arbejdsministeriets svar, hvori der står følgende:

»Idet tjenestemænd og funktionærer skønnes at få lønstigninger, som er 1-2 procentpoint lavere end for LO-arbejderne, ventes de samlede gennemsnitlige lønstigninger at blive mindre end den stigningstakt, der er skønnet for DA/LO-området.«

Hermed er det jo klart angivet, at det, regeringen tilstræber gennem sine forslag, er netop niveausænkningen for tjenestemænd og funktionærer. Dette kan finansministeren ikke nægte. Men vi har ikke fået noget svar på, hvorfor man vil gennemtvinge denne niveausænkning, hvorfor tjenestemænd og funktionærer skal sidde fast i elevatoren, medens de andre kan stige opefter. Det er det svar, vi gerne vil have.

Så siger finansministeren, at fremskridtspartiet ikke er regeringens støtteparti. Man kan bare se, når vi kommer til ændringsforslagene, så vil fremskridtspartiet ikke stemme for regeringens ændringsforslag. Men det er jo ikke det, det drejer sig om. Det, det drejer sig om, er fempartiforlaget angående taktreguleringen, hvor 5 partier gennem deres indbyrdes og udmærkede samarbejde er nået til at sige, vi ønsker, at taktreguleringen skal være sådan, at vi hindrer denne niveausænkning. Nu kan vi se, hvordan afstemningen bliver. Jeg skulle tage meget fejl, hvis ikke fremskridtspartiet støtter de to regeringspartier i afvisningen af det ændringsforslag, vi andre stiller om at forbedre forholdene for tjenestemænd og funktionærer, så der bliver en ensartet optræden. I den forbindelse må vi også tage i betragtning: vil finansministeren afvise, at i de 2 år, der er gået, er det de grupper, jeg her omtaler, som har holdt det oprindelige augustforlig, medens det er LO-folkene på det private arbejdsmarked, der har fået mere end den lønramme, der var indbygget i augustforliget?

Så har jeg en enkelt bemærkning til regeringens hovedordfører, som jo i dag har været hr. Lindinger, bl. a. fordi hr. Lindinger f. eks. i modsætning til hr. Ellemann-Jensen har haft et sagligt indlæg, hvor han har spillet bolden og ikke manden bag bolden, men alligevel tog hr. Lindinger som hovedordfører for regeringen fejl. Han sagde, at der ikke er noget alternativ. Det er der. Jeg håber, jeg kan overbevise hr. Lindinger endnu mere, når vi når til tredje behandling.

Vi har anmodet om at få besvaret af det økonomiske sekretariat spørgsmål om valutaudviklingen, lønstigningen og taktreguleringsomkostningerne under forudsætning af, at man gennemfører forbud mod lønglidning, altså ændringsforslag nr. 2. Jeg er overbevist om, at når vi får disse tal, vil hr. Lindinger og andre fra regeringspartierne kunne se, at vi har et alternativ, og spørgsmålet om dette alternativ vil vi så vende tilbage til ved tredje behandling, hvor der forhåbentlig er store muligheder for at nå en rigtigere løsning.

Jeg har en enkelt bemærkning i anledning af det af fremskridtspartiets ændringsforslag, der går ud på, at man skal have længere tid til at forhandle spørgsmålet om anvendelsen af de 225 mill. kr. Det mener vi også, man